

17 października 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

EO4f 21/12

37d, 21/12
✓ 304f

Nr 2172.

Theodor Moser
(Berlin, Niemcy).

Kl. 37 d 32.

Sposób i urządzenie do obrzucania zaprawą powierzchni tynkowanych.

Zgłoszono 25 lutego 1920 r.

Udzielono 2 czerwca 1925 r.

Pierwszeństwo: 16 lipca 1918 r. (Niemcy).

Znane są oddawna sposoby obrzucania powierzchni tynkowanych zaprawą przy pomocy urządzeń, działających sprężonym powietrzem. Dają one jednak naogół wyniki niezadawalające, gdyż wyrzucana zaprawa bywa albo niedokładnie zmieszana albo mimo należytego wymieszania znów rozdzielona niezwłocznie po wyrzuceniu na zewnątrz przez sprężone powietrze.

Ta ostatnia wada jest spowodowana tem, że cząstki zaprawy, będące w ruchu i wskutek tego nie znajdujące się w ściśłym zetknięciu z powodu rozmaitej wielkości i wagi, zostają wyrzucane z różną szybkością, przez co w wymieszanej i zwilżonej zaprawie następuje oddzielenie się drobniejszych cząsteczek środków wiążących od piasku i żwiru.

Dalszą wadą istniejących ustrojów bywają częste przerwy w działaniu z powodu zatykania zaprawą kanałów wylotowych, przy ich zbytnej długości.

Wszystkie wspomniane wady usuwa niniejszy wynalazek. Polega on na tem, że materiały, służące do wytworzenia zaprawy, bezpośrednio przed użyciem zostają w przyrządzie zmieszane i uwolnione od nadmiaru wody a następnie rozpylone.

Wynik ten osiąga się przez użycie znanego w zastosowaniu do innych celów ustroju przenośnika ślimakowego ze zwięzającym się gwintem, w którego osi może być przeprowadzone powietrze sprężone lub para.

Rysunek przedstawia ustrój nowego rozpylacza. Odkryty zbiornik *a* służy do

umieszczenia suchych części składowych zaprawy, zaś przez rurkę *b*, zaopatrzoną w kurek, doprowadzana jest woda, której dopływ może być miarkowany.

W ślimaku *d*, umieszczonym pod zbiornikiem w zamkniętym walcu *c*, następuje przepajanie zaprawy wodą i ściśle mieszanie cząstek wiążących z piaskiem lub żwirem oraz przenoszenie gotowej zaprawy w stronę wylotu.

Swoista budowa ślimaka, mającego zmniejszający się skok ku wylotowi, wywołuje sprężenie zaprawy, a występ *e* umożliwia jej przy wylocie pierścieniowe otoczenie prądu zgęszczonego powietrza. Po przejściu zaprawy pod wpływem pędu powietrza do rozszerzonej komory, obniża się ciśnienie do atmosferycznego i wskutek tego zaprawa zostaje rozrywana na cząsteczki i porywana dalej.

Opisany ustrój i związane z nim sprężanie zaprawy są niezbędne dla osiągnięcia spójności pomiędzy grubszymi cząstkami zaprawy (piasku, żwiru) i drobnymi jej cząstkami (cementem, wapnem).

Do napędu ślimaka zastosowana jest ślimacznica *g* i ślimak, który może być poruszony przez dowolny silnik. Sprężone powietrze doprowadzone jest przez przechodzącą wewnątrz ślimaka rurkę *h*. Mie-

szanina rozpylona wychodzi przez nastawkę giętką *i* lub podobne urządzenie.

Cały przyrząd może być zawieszony w ten sposób, by można było wykonywać pracę na dowolnej wysokości.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób obrzucania zaprawą powierzchni tynkowanych zapomocą ustroju z przenośnikiem ślimakowym przy zastosowaniu pędu powietrza, znamieny tem, że gotowa zaprawa zostaje pędzona z otwartego zbiornika do węza transportowego zapomocą strumienia sprężonego powietrza, które, wychodząc przez dyszę przy wylotowym końcu otwartego zbiornika zaprawy, odpręża się do atmosferycznego ciśnienia lub niedopreżności i wciąga zaprawę w postaci strumienia do węza, dzięki czemu przechodzi ona przez wąż i wychodzi przy jego wylocie, tworząc strumień.

2. Urządzenie do stosowania sposobu, opisanego w zastrz. 1, znamienne tem, że zbiornik, zawierający części składowe zaprawy, jest otwarty, co daje możliwość stałego załadowywania zaprawy w czasie działania.

Theodor Moser.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.